

EL MEU PAÍS PETIT, petit país, aquí a casa, es diu Catalunya. És un país estrany perquè encara no és país, però això no vol dir que no tingui voluntat de ser-ho. Té la voluntat que té, si és que la té, però es fa difícil de saber si la té o no perquè no l'acaben de deixar que s'expressi amb llibertat. Coses suposo de ser un país sense acabar de ser-ho.

Un pensa que veient el resultat de les eleccions de diumenge, 25 se sabrà si el meu país petit, petit país vol el que vol o no ho vol perquè els que sortiran elegits proposen o no coses que marquen camins.

Potser sí, però no entenc, per tant,

que no es pugui preguntar directament sobre un tema:

Us agrada això? Voleu allò? Aspireu a tal cosa? No sé... no em sembla tan estrany, la veritat... no es van fer les preguntes per aconseguir respostes? No

Una n'és conscient de l'important moment que viu. Com a persona i com a país. I poca broma amb això.

es van fer les preguntes perquè la gent pogués respondre lliurement?

Repeteixo... no ho entenc. Però potser això, aquest tema, no sigui el tema central de tot plegat. La llibertat no

acostuma a ser-ho mai. Tot i que anirem a votar lliurement, sembla.

Fa algunes setmanes que vaig dir que durant un temps reflexionaria sobre qui votar i que el dia 25, que el meu fill fa 6 anys, i d'ell parlo quan parlo del futur del país, aniria a votar havent valorat les idees proposades. Una n'és conscient de l'important moment que viu. Com a persona i com a país. I poca broma amb això. N'és tan conscient que es va mirar de dalt a baix el debat electoral i s'ha llegit els programes de gairebé tots i anirà a votar decidida, sabent el que va a votar i sí, oh i tant que sí, votant lliurement el que n'anomeno: el mal menor.

I espero que com jo, la majoria, perquè poder dir el que un pensa és important, sigui a les urnes o en una consulta, sigui a l'àmbit que sigui de la realitat.

No entenc que no es pugui preguntar i respondre i no entenc que no es voti en aquest moment decisiu, perquè sinó, després, un no podrà afegir pas massa al que acabi sortint, a la realitat, al que hi ha o hi hagi.

Vivim aquest moment amb intensitat i parlem. Parlem i opinem a les urnes per poder parlar i opinar en referèndum, en enquesta, per telèfon, aquí o a Madrid. Perquè el meu país, petit però eixerit, petit però trendic tòpic i petit i amb uns líders que fan plorar, es mereix que el seu poble opini de veritat sobre el que vol.

MÚSICA

Joan Sala Vila

XAVIER SOLANAS

Bolsi, al capdavant de l'Orquestra de Cambra de Granollers

GRANOLLERS. Les remors de l'aigua gaudeixen d'un encanteri que converteixen mars i rius en singulars palaus de la música. Al Teatre-Auditori de Granollers vaig viure un capítol encisador sobre el llenguatge musical de l'aigua. Tres passejades en barca de la mà de tres navegants musicals, Telemann, Montsalvatge i Händel, governant el timó el nou director de l'Orquestra de Cambra de Granollers, **Corrado Bolsi**. Amb la música de Telemann la felicitat jugava a cavall dels corrents marins amb una sirena que omplia de sonoritats el fons marí i encandilava els seus habitants.

La música de Montsalvatge gronxa-va la barca suament sobre les aigües tranquil·les, convidant les estrelles a formar part de la coral del mar. Händel provocà la immersió total en el gran festival de la música de l'aigua. Un desafiament musicalment encisador entre els instru-

ments de vent i els de corda que donaven al balanceig de la barca la sensació mística d'una immensitat esdevinguda espiritualment el goig que mai s'acaba. Les suavitats celestes i la grandesa de les profunditats marines agermanades esdevenien l'escenari del gran teatre universal. Un veritable festival amb un espectacle sorprenent d'una confrontació d'excel·lència entre els instruments de corda i els de vent, convidant els de vent a la gran dansa de les simfonies aquoses i els de corda acompanyant la fauna marina en els seus balls d'un frenesí còsmic. Extraordinària la màgia de l'aigua interpretada per l'Orquestra de Cambra de Granollers.

El concert —que en va tenir un de previ destinat als més petits i que fou seguit per uns 200 nens— va permetre el primer gran contacte entre el nou director i els integrants de l'Orquestra de Cambra

després de l'època en els que els va dirigir en **Francesc Guillén**. Molts dels assistents van comprovar i veure una mica sorpresos com el nou director toca també el violí mentre dirigeix, un fet que no s'havia vist massa al Teatre Auditori. Allò que més importa però als membres de la Fundació de l'Orquestra és que hi hagi una bona sintonia entre els músics i el director. Al final del concert la satisfacció semblava general. Per part de l'Orquestra van participar prop de trenta músics entre violins, violes, violoncel·les, contrabaixos, flautes, oboès...

Molts dels assistents van comprovar i veure una mica sorpresos com el nou director toca també el violí mentre dirigeix.

ART

Vallmitjana a la Sala Carles Sindreu

L'artista granollerina Mercè Vallmitjana.

XAVIER SOLANAS

L'AMETLLA DEL VALLÈS. La Sala Carles Sindreu espera la visita dels amics de les arts plàstiques. Les veus de les aquarel·les, dels dibuixos i de les escultures de l'artista **Mercè Vallmitjana**, pugnen entre elles en un recital de la millor poesia. El cromatisme de les aquarel·les d'una manera especial les de temes florals és un cromatisme viu, que es mou en un espai creatiu innovador buscant el misteri en motius entre difuminats i plens de llum.

Els dibuixos són una visió sensual i vitalista del cos humà amb una intencionalitat de descobrir emocions. Les escultures juguen amb una realitat que no vol ser fotogràfica però intenta descobrir l'espiritualitat amagada en l'interior corporal. L'expressió de la cara fa emergir la lluminositat interior que omple d'expressivitat tota la figura.

Els pastels defineixen un tractament exquisit del color, cercant en les formes complicitat i en el dibuix sensibilitat. Possiblement són els dibuixos el despertador més impactant de la curiositat. Amb un traç segur i una pinzellada insinuant, convida a un estudi de la imatge humana no en la seva totalitat, sinó força parcialment que a través de l'art ensenya quin és el joc artístic i vital de cada part del cos. Un estudi del físic per endinsar-se en el psíquic. Estudi que té el seu complement al·lisonador en les escultures. L'exposició palesa una harmonia, dintre la totalitat, entre l'expressió artística de la persona i de les flors, talment com si es complementessin.